

Cine construiește comunitatea?

În vechime, tabăra unui popor era locul în care se afla cortul întâlnirii. Nu era doar un spațiu de adăpost, ci locul în care Dumnezeu spusese că va locui în mijlocul poporului. De aceea, tabăra trebuia să fie curată și bine rânduită. Orice lucru necurat trebuia îndepărtat, pentru ca prezența lui Dumnezeu să rămână acolo.

Această idee apare și într-un episod din istoria lui Israel. După ce în tabără fusese ascuns un lucru interzis, poporul nu a mai putut face față dușmanilor. Mesajul transmis lui Iosua a fost limpede: comunitatea trebuia curățată înainte ca Dumnezeu să continue să fie cu ea. Problema nu era doar a unei persoane, ci afecta întregul popor.

Mai târziu, promisiunea este exprimată ca o apropiere a unor oameni care fuseseră departe. Dumnezeu urma să locuiască în mijlocul lor, iar ei urmau să devină poporul Lui. Imaginea se schimbă apoi: templul nu mai este o clădire din piatră, ci o comunitate alcătuită din oameni. Biserica este numită casă, clădire, templu și trup.

În această imagine, Hristos este cel care construiește templul și este, în același timp, capul trupului. Temelia este tot Hristos. Cei care se apropie și lucrează la această construcție sunt împreună-lucrători cu Dumnezeu, însă nu ei conduc proiectul. Rolul lor este să zidească mai departe cu atenție, fiecare potrivit lucrării care i-a fost încredințată.

Relația dintre Hristos și comunitate este comparată cu legătura dintre cap și trup. Când există o unire deplină între cap și trup, întregul organism funcționează normal. Când apar neînțelegeri între ceea ce transmite capul și ceea ce face trupul, apar probleme. De aceea, biserica nu este prezentată ca o adunare de persoane independente, ci ca un singur trup, strâns legat și hrănit de capul său.

Fiecare parte are o contribuție, iar întregul trup crește prin ceea ce oferă fiecare. Scopul este ca oamenii să nu rămână imaturi, purtați de orice învățătură sau influență, ci să ajungă la unitate, la cunoaștere și la maturitate. Creșterea se face în adevăr și dragoste, prin legături care păstrează comunitatea unită.

Această construcție presupune și responsabilitate. Dacă trupul este templul în care locuiește Duhul Sfânt, atunci purtarea celor care îl alcătuiesc nu poate fi tratată cu ușurință. A păstra curățenia nu înseamnă doar atenție la comportamentul personal, ci și grijă față de întregul trup. În această perspectivă, comunitatea trebuie să vegheze asupra membrilor ei și să-i îndemne la dragoste și la fapte bune.

Textul avertizează că amărăciunea poate aduce tulburare și îi poate întina pe mulți. Este amintit și cazul unei femei care pretindea că vorbește în numele lui Dumnezeu, dar îi învăța pe oameni să urmeze un comportament considerat grav greșit. Biserica din Tiatira este lăudată pentru dragoste, credință, slujire și răbdare, dar este muștrată pentru că tolera această influență.

Ideea centrală rămâne aceeași: Dumnezeu nu privește biserica drept o adunare fără legătură între membri, ci drept un trup al cărui cap este Hristos. El îl construiește, îl hrănește și se îngrijește de el, iar oamenii sunt chemați să lucreze împreună și să păstreze curățenia comunității. Viața nu se oprește la lumea prezentă, iar scopul lui Dumnezeu include viața veșnică în Împărăția Lui dreaptă și curată.